

Drukarnia Literacka w Krakowie.

KRAKÓW

P. T.

Biblioteka Jagiellońska

Ez. obowiązkowy.

wychodzi codziennie o godzinie 2 po południu

REFORMA

Ceny ogłoszeń
za 1 wiersz milimetrów

Zwykłe 15 gr.
Nadesłane . . . 35 „
Po kronice . . . 45 „
Na 1-szej stronie 50 „
Drobne od słowa 7 „

Układ tabelaryczny
o 50% droższy.

Załączniki wedle umowy.
Wyłączne zastępstwo
na zachodnią Europę

M. DUKES, Następcy
WIENEN L. - Wolfzeile 16.

Polsko-niemiecki traktat handlowy „muzyką dalekiej przyszłości”. Bezdenne egoizm agrarjuszów niemieckich.

Kraków, 22 czerwca.

(j.) W przejeździe przez Berlin minister Zaleski udzielił wywiadu jednemu z redaktorów tamtejszego dziennika „Vossische Zeitung” na temat ogólnych stosunków w Europie wschodniej, wśród których stosunki handlowe polsko-niemieckie odgrywają doniosłą rolę. Z całą słuszością podniósł minister Zaleski, że ukształtowanie się stosunków polsko-niemieckich politycznych zależy od rozwoju stosunków handlowych. W dalszej zaś konsekwencji zmniejszenie się tarę pomiędzy Polską a Niemcami musi korzystnie wpłynąć na stosunki międzynarodowe w reszcie Europy wschodniej, dla której konsolidacja pokoju jest wprost warunkiem bytu.

Niestety traktat handlowy polsko-niemiecki znajduje się ciągle pod znakiem zapytania. Bardzo wpływowe i możne czynniki w Niemczech udaremniają zawarcie traktatu, stawiając warunki, których Polska nie może przyjąć. Traktat, którym nas częstują Niemcy, byłby poprostu gorszy niż obecny stan beztraktatowy, czyli celny stan wojenny. Przed kilku dniami hr. Westarp z całą otwartością oświadczył, że traktat handlowy polsko-niemiecki jest muzyką bardzo dalekiej przyszłości.

Przedewszystkiem agrarjusze niemieccy, oczywiście właściciele wielkich obszarów, jak jeden mąż domagają się wygórowanych cel agrarnych. A pojęcie cel agrarnych jest u nich bardzo obszerne. Chcą cel na zboże wszelkiego rodzaju, na paszę, na wszelkie przetwory rolnicze, na bydło i nierogaciznę, na mięso i przetwory mięsne. Zdołali nawet pozyskać dla swojej idei o „ochronie świni niemieckiej” chłopów, których interesy ekonomiczne mają niewiele punktów stycznych z interesami wielkich właścicieli ziemskich, a zwłaszcza junkrów z nad Łaby. Co prawda, chłopom niemieckim zaczynają otwierać się oczy nawet na Pomorzu niemieckim, gdzie junkierski „Landbund” żelazną obręczą otoczył wszystkich, którzy „żyją z ziemi”. W ostatnich dniach chłopci na Pomorzu nie-

mieckiem utworzyli swój odrębny związek pod nazwą „Pommersche Bauernschaft”, który połączył się z ogólnoniemieckim związkiem chłopskim „Deutsche Bauernschaft”.

Przemysł niemiecki dąży wprawdzie do zawarcia traktatu handlowego z Polską, ale nie występuje z tą energią, którą powinien mu dyktować jego interes żywotny. Polska, kraj przeważnie agrarny, posiada jednak liczne gałęzie przemysłu, zupełnie zdolne do życia, domagające się atoli pewnej ochrony celnej. Przemysł niemiecki nie chce tego uznać i radby wobec Polski przeprowadzić jednostronnie zasadę wolnego handlu. Trzeba także uwzględnić, że liczne wyroby przemysłu niemieckiego od czasu do czasu drogą osobnych zezwoleń przychodzą do Polski, osłabiając w walce celnej nasz front.

Szerokie masy ludności pracującej, zwłaszcza w miastach, domagają się stanowczo zawarcia traktatów handlowych nie tylko z Polską, ale także z innymi państwami. Należy zauważyć, że niemiecka ludność w Niemczech ma silną przewagę liczebną nad ludnością wiejską. Ale agrarjusze niemieccy są potęgą, która umie nawet narzucić przemysłowcom patriotyczny obowiązek poświęcenia się dla... agrarjuszów. Niemieccy właściciele winni nad Renem nie chcą traktatu z Francją, występując w patriotycznej obronie niemieckiego „sektu”, agrarjusze wschodni nie chcą traktatu z Polską, występując w niemieckiej patriotycznej obronie „niemieckiej świni”.

Agrarjusze całą siłą pary dążą do unicestwienia znanego kompromisu z r. 1925 w sprawie cel na najważniejsze środki żywności, jak ziemniaki, zboże, mąka, cukier, tłuszcz, oleje. Pracuje nad tem z całym poświęceniem minister Schiele. Oślawiony hr. Kalekreuth imieniem niemieckiej osławionej „Reichslandbundu” żąda zniesienia wolności celnej dla 123.000 ton amerykańskiego mięsa mrożonego, które jest przeważnie spożywane przez ubogą ludność Ham-

burga i Berlina. Ogólna konsumpcja mięsa w Niemczech wynosi 30.5 miliona centnarów metrycznych, wobec których ilość wolnego od cla mięsa mrożonego jest znikomą małą. Ludność, nie mając

tego taniego mięsa, nie kupi innego, a więc odpada czynnik konkurencji. Ale „idea” agrarjuszów musi zwyciężyć. My w Polsce musimy to wszystko rozważyć i do tego się dostosować.

Bierny bilans handlowy Niemiec.

Berlin, 22 czerwca (PAT). Ogłoszony dziś bilans handlowy Rzeszy niemieckiej na miesiąc maj wykazuje dalszy wzrost bierności han-

dlu niemieckiego. Przywóz w maju wyniósł 833 mill., tak, że nadwyżka przywozu nad wywozem wynosi w maju 338 mili.

Ostateczne usunięcie trudności pożyczkowych.

Warszawa, 22 czerwca (AW) Dziś wieczorem przyjeżdżają do Warszawy z Paryża wiceprezes Banku Polskiego dr. Młynarski, oraz przedstawiciele konsorcjów amerykańskich, pp. Monnet i Fischer. W związku z tem

koła finansowe oczekują jeszcze w bieżącym tygodniu podpisania kontraktu pożyczkowego, ze względu na to, iż trudności, jakie się osta-
— 0 —

Płace urzędników nie będą podwyższone od 1-go lipca.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa, 22 czerwca. Podwyższenie uposażeń pracowników państwowych, zapowiedziane od 1 lipca, nie będzie w tym terminie wprowadzone, doychczas bowiem nie opracowano żadnych w tym kierunku wniosków. Jak się dowiadujemy, rząd zajęty jest narazie opracowaniem obszernego materiału statystycznego, dotyczącego położenia materialnego urzędników. Statystyka za to będzie bardzo szczegółowa, gdyż rozpatrywane będą także materiały, odnoszące się do położenia urzędników w szeregu obcych państw. Ponadto zamierza rząd opracować tabelę porównawczą uposażeń urzędników państwowych, komunalnych i instytucji prywatnych. Sądząc z obfitości materiału, nie należy się spodziewać, aby wnioski w sprawie podwyżki mogły być rychło wypracowane.

Humnym udziale zainteresowanych zagai o-
brady prezes Zw. zrzeszeń dr. Kraiewski, wskazując, że dalsza zwłoka w polepszeniu bytu urzędników może doprowadzić do deprawacji rzesz urzędniczych, wiadomości zaś, że podwyżka ma przynieść tylko 8 proc. spowodowały już rozgorczenie. Postulat odpowiedniej regulacji poborów i dodatku mieszkaniowego musi być załatwiony do dn. 1 lipca.

Następnie rozwinęła się ożywiona, chwila-
mi gwałtowna dyskusja, w której zabierali głos pp. Solarski (Tarnów), Salabura, dyr. Wojciechowski, inż. Stekel, Szpunar, Dobrzański, kolejarz Perac, Robinson (Katowice), Pękelski (Lwów) i Rokosz, poczem uchwalono jednomyślnie rezolucję przedłożoną przez gen. Springnald imieniem Zarządu gł. związku urzędników. Rezolucja domaga się podniesienia poborów od 1 lipca o 25%, podwyższenia dodatku mieszkaniowego zgodnie z ustawą o ochronie lokatorów od 1 kwietnia b. r., wprowadzenia nowej ustawy uposażeniowej, oraz zwroćnianie emerytów b. państw zaborców, z emerytami polskimi.

Postulaty urzędników.

Wiec urzędników, emerytów i rencistów odbył się wczoraj wiecz. w sali Tow. Rolniczego w Krakowie, w związku z opóźnieniem się sprawy uregulowania poborów. Przy nader

JERZY ST. POLACZEK

Jan Dominik Gwóźdź

(Dokończenie).

Naraz drzwi facjalki z hukiem się otworzyły. Wszedł rozogniony, spocony i wesóły. — Mamu — jeść!... —
— Podsunęła mu skromną, wystygłą strawę i z uwielbieniem patrzyła w niego.
— Jedz synku... jedz... — szepnęła, przesuwając w kościstych palcach, nieodstępny różaniec.
— A on jedząc, uśmiechał się do niej pieszczotliwie i spoglądał ustawicznie na stary zardzewiały budzik.
— Mamusiul... ja zaraz jadę! —
— Jedziesz synku... jedziesz... wiem. Jedź z Bogiem!...
— Drżący cichy szepł zalał się na zwiędłych jej wargach. Duże lzy spłynęły po żółtych policzkach, pociętych bruzdami trosk i nieszczęść.
— Wychudła ręką przeżegnała go i przycisnęła do piersi.
— A módl się Jasiu i wracaj... — prosiła przez lzy.
— Wróć mamu, wróć! Zdrów i cały!... i szczęśliwy!... — rzucił już od drzwi.
— Wyglądała małym okienkiem, odprowadzając go zalazanym wzrokiem.
— Nie mogła iść na lotnisko bo już od kilku lat dokuca jej bardzo pruchniejąca noga.

Ale zato sercem i myślą była przy nim, jak drugi równie czujny anioł-stróż.

Jan Dominik wchodził na rzeźnię oświetlone lotnisko, — odurzony.
— Jak przez mgłę widział szeroko rozlane, kołyszące się tłumy, barwne i rozkrzyżowane. Do uszów wdierała mu się nabrzmiała gorączką fala krzyków, ochrypłych dysharmonij.
— Szedł środkiem tego rozszalałego morza, jak pijany. Zbliżył się wolno do swego małego, poglaskał go ciepłym wzrokiem i oczekiwał sygnału. Mgła opadła mu z oczów: rozglądał się ciekawie.
— Sztandary i porpore licznych delegacji, tłuki się niecierpliwie o drzewce — wyczekując chwili pożegnania. Orkiestry cywilne i wojskowe grały hymn narodowy. Przedstawiciele rządu, miasta, prasy, wszystkich stanów i młodzieży, ścisłali mu w uniesieniu dłonie.
— Oczekiwano przybycia naczelnego redaktora zainteresowanego pisma.
— Zegarki miażdżone rozognionymi oczami wskazywały godzinę 8.56.
— Za 4 minuty Jan Dominik rozpocząć miał swój nieśmiertelny lot.
— Tysiące prężnych wskazówek wlokło za sobą szybkie, niestrudzone, anemiczne minuty i sekundy.
8.57 — — — 8.58 — — — 8.95
— Pilot wskoczył w ciemny otwór aparatu. —
— Puszczone śmigło.
— Ostry, ponury warkot przeorał i odrzucił w

bok czarną skibę tłumy. Aparat podrzucono skoczył wprzód.

Jan Dominik startował.
— Żegnano go łzami radości, szalonego entuzjazmu, krzykiem uwielbienia i Rotą.
— Gęsty las rąk pochylał się miarowo pożegnającym ruchem.
— Ale on nie widział już nic i nie słyszał.
— Cztery ślepie olbrzymich reflektorów wskoczyły na skrzydła aparatu i bluznęły w daleką przestrzeń nocy, posoką żółtego światła.
— Rój sów i puhaczy spędzony ze steru zachichotał gniewnie, kołując w labiryncie przerażającej jasności.
— Suchy trzask wysiłkiem pracujących cylindrów, łamał się o hebanowe poręcze podniebnych balkonów.
— Wiatr wachlował skrzydłami aparatu, muskularne, wyłożone cielską chmur.
— Pełna nalana gęba księżycy, ironicznie uśmiechnięta, wyzywała do walki świetlnie sygnały.
— Jan Dominik kołował trzeci wiraż.
— Przestrzeń 600-set półkolistych metrów dzieliła go od upragnionego wyjścia, oświetlonego wbiemą w mrok drogowskazami.
— 600-set długich, czarnych jak noc, niedosiężnych metrów.
— Nagle...
— Od północy zerwał się wichur. Pchnął aparat kilku susami w próżnię, przytrzymał go w wirującym leju i zawył.
— Odpowiedział mu spróchniały trzask łamiącego się uwiązania skrzydła.

Jednoramienny aparat wpadł w lej.
— Kor — — — ko — — — ciągnę — szepnął białalami wargami, pilot.
— Trwoga spędziła mu z twarzy zimną krew.
— Lot! Lot!... Śmierć! Śmierć!... bełkotwały niepokojnie rozpalone cylindry.
— Śmierć zgarnęła do kościstej łapy złote nicie światła.
— Aparat pędził z zawrotną szybkością w ciemną otchłań, żegnany wesółym skowytaniem puszczyków.
— Gdzieś w zlebie obłocznym chichotał pokurczony nieszczęściem wichur.
— Mamu... on... on... nie da... dokończyć... mi lotu... — poskarżył się zroszonej trawie, zimnym, konającym szepem.
—
— A na poddaszu późno w noc przytulone do maleńkiego okienka, wypatrywały trwożnie syna siwe, zalazawione oczy staruszki.
—
— Szły tłumy. Tesame szalejące wczoraj tłumy. Powiewały sztandary i porpore, graną Rotę i marsz Szopenowski.
— Płynęły korytami brud i lzy ludzkie i mieszały się z kroplami płaczącego — dnia.
— Szli przedstawiciele rządu, miasta, prasy, wszystkich stanów i młodzieży.
— Szukano tylko naczelnego redaktora zainteresowanego pisma.
— Szukały go po całym miesiącu łzawe litery, klepsydr, boleśnie dotknięte brakiem nekrologów i obojętnością, szukały go zacerwieńione od płaczu, oczy — z poddasza.

